

Londonſke Poſtvæſen angik, paafod det, at det heller ikke var berettiget til at betale Noget, thi Alſt var foregaaet der paa ſædvanemæſſig Maade. Den ſædvanemæſſige Maade der for Poſtanviſningers Vedkommende er den, at Poſtanviſningen bliver ſendt til den paagjældende Adreſſat i en lukket Konvolut. Paa Poſtanviſningen findes intet Navn. Naar ſaa Adreſſaten eller en Anden melſer ſig med Poſtanviſningen, og han beſvarer det ſar Spørgſmaal, Poſtvæſenet retter til ham, udbetales Pengene uden nogen Underſøgelse af, hvorvidt det er den rigtige Mand eller ikke. Der ſtaar deſuden paa Poſtanviſningens Bagſide, at Efterbetaling finder ikke Sted, forjaavidt Pengene ikke ſkulde komme den rigtige Adreſſat i Hænde. At dette ikke er ſket i dette Tilfælde, beror paa, at den paagjældende Mand, Gjeſſings, Søn var flyttet fra det Hus, hvori han havde boet, og der har da været en Bedrager, ſom har ſaaet fat i Brevet, hvori Poſtanviſningen var, og hævet Beløbet paa det londonſke Poſthus. Hvorvidt den paagjældende Mand kan vinde Sagen ved Høieſteret, derom kunne vi naturligviſ ingen Mening have, men naar Manden onſker at ſaae denne Sag appelleret, og han iøvrigt — hvad jo ikke kan beſtrides — har iagttaget Forſigtighedsregler ved at tage Poſtbeviſ, finder man det rimeligt, at han ſaar Bevilling dertil. Det kan være, at det er den paagjældende Mand, ſelv om han ikke ſaar Pengene, af en eller anden Grund af Interesſe at ſaae denne Sag underſøgt og endelig paafjendt. Jeg ſkal hermed anbefale de tre Indſtillinger under Nr. 13, 14 og 15 til den høitærede Juſtitsminifterſ Opmærkſomhed og Overveieſe.

**Juſtitsminifteren (Melleman):** Med Henſyn til Indſtillingen under Nr. 13 ſkal jeg bemærke, at den omtalte Farver ved Straffeanſtalten har anſøgt Miniſteriet, om det vilde udbirke en ſaadan Underſtøttelse til ham; men man har ikke fremſat noget Forſlag i ſaa Henſeende paa Finantsloven, fordi det vilde gaa noget, maatte ikke ſaa lidt, udenfor de ellers fulgte Regler med Henſyn til ſlige Underſtøttelſers Meddeleſe, om man vilde give ham den. Men det følger af ſig ſelv, at der ikke kan være nogen ſaadan principiel Hindring derfor; det er jo et Humanitetſpørgſmaal, om jeg ſaa maa ſige, om man vil tilſtaa ham en ſaadan lille Underſtøttelse, ſom der her er Tale om. Jeg kan ikke have noget Principmæſſigt derimod; jeg gaar kun ud fra, at det aabenbart ligger noget udenfor de almindelige Regler, ſom man ellers pleier at gaa efter ved at indſtille en ſaadan

Junktionær til livsvarig Underſtøttelse paa Finantsloven. Men, ſom ſagt, jeg ſkal tage denne Sag under Overveieſe, derſom man vil tilſtille mig de vedkommende Aktykker lidt hurtig. Med Henſyn til Indſtillingen under Nr. 14 ſkal jeg bemærke, at der er indgivet til Miniſteriet et Andragende af den Art, ſom omhandles her; men der er ikke reſolveret derpaa endnu, og forjaavidt ſynes det mig, at Udvalget er gaaet noget udenfor den Regel, det ellers pleier at følge, nemlig ikke at gjøre Indſtilling, naar der ikke foreligger Reſolution fra vedkommende Miniſteriums Side. Men det er naturligviſ nærmefſt Udvalgets egen Sag. Jeg ſiger det ikke, fordi jeg vil bebreide Udvalget Noget i denne Retning. Hvad ſelve Spørgſmaalet angaar, er det ſelvfølgelig en Sag, ſom vil blive tagen under Overveieſe. Kun det vil jeg dog bemærke, at det er mig en Tilfredſtilleſe, at den ærede Ordfører udtalte, at han ogſaa var af den Anſueſe, at der ikke kan være Spørgſmaal om at give Tilſkud af Statskaſſen til Opførelſen af et ſaadant Thing- og Arreſthus, da det vilde være at komme ind paa en aldeles ny Bane, ſom man endnu ikke har været inde paa, at der til Opførelſen af nogetſomhelſt Arreſthus ſkulde gives Underſtøttelse af Statskaſſen. Men det er jo ganſte viſt et andet Spørgſmaal, naar Spørgſmaalet er om en eventuel Flytning af Jurisdiktionen til Eſbjerg. Hvad endelig den ſidſte af de tre Indſtillinger angaar, maa jeg bemærke, at Aktykkerne i denne Sag ikke mere ere i Juſtitsminiſteriets Beſiddelse; de ere ſendte tilbage til den Paagjældende og ere formodentlig nu hos Udvalget. Derfor er jeg ikke iſtand til nu at udtale nogen beſtemt Mening om Sagen, men maa dog gjøre den Bemærkning, at det vilde ſtride ganſte beſtemt mod de beſtaaende Regler og navnlig mod den udtrykkelige Beſtemmeſe i Forordningen af 23de Marts 1827 at give Folk Bevilling til fri Proceſ i ſaadanne Tilfælde, hvor det er aabenbart, at Sagen ikke vil vindes ved Appel. Henſigten med at give Folk fri Proceſ til at appellere en Sag kan fornøftigviſ kun være den at bevirke til Vedkommendes Gavnſt et andet Udfald af Sagen ved den overordnede Inſtants. Men derſom det maa anſes for haabløſt at appellere Sagen, er der ikke noget Diemed, der fortjener at komme i Betragtning, ſom kan kræve, at en ſaadan Bevilling meddeles. Som ſagt, det Spørgſmaal, om der virkelig, ſaaledes ſom Sagen foreligger, er nogen Udfigt til, at den Paagjældende kan vinde Sagen, ſkal jeg ikke udtale nogen aldeles beſtemt Mening om nu, da jeg ikke har Aktykkerne; men det ſkal